

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De contentione Paulini, & Apolinaris Laodice[n]sis nouatione, & Meletij
philosophia, & pia in Deum affectione: Cap. III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

stratione successor Liberii : vir sanè propter vitæ præstabilis ornamenta insignis : qui quoad eius fieri poterat, doctrinam apostolicam assiduè tutatus est. Vt autem lex, quæ dixi modò, maiorem haberet authoritatem, misit cum eâ duces Saporem, virum id temporis propter nominis & famæ celebritatem facillè præstantissimum. cui dedit in mandatis, vt tum Arianæ blasphemiam præcones, tanquam feras quasdam agrestes ex sacrosanctis templis exigeret, tum optimos pastores sanctis eorum gregibus restitueret.

De contentione Paulini, & Apolinaris Laodicensis nouatione, & Meletij philosophia, & pia in Deum affectione: CAP. III.

Quanquam verò istud mandatum apud singulas gentes sine contentione conficiebatur: tamen Antiochiæ urbis totius Orientis primariæ, discordiæ flamma de eò incensa fuit: quæ ita se habet. Doctrinæ apostolicæ propugnatores, vt ante dictum est, erant in duas partes diuisi: quarum vna statim post insidias contra Eustatium magnū comparatas, Arrianam nequitiam detestata, conuentus separatim egit, Paulinumque habuit antistitem: altera post Euzoium ordinatum episcopum, ab impiis Arrianis se vnà cū Meletio viro insigni, segregans, & pericula illa, quæ recensuimus, subiés, sapiētissima Meletii doctrina gubernata est. Porro autem Apolinaris Laodicensis, alteri iā parti se ducē præbuit: qui tametsi pietatis personā induebat, & doctrinæ apostolicæ patrociniū suscipere videbatur, paulò post tamē se eiusdē aduersarium esse palam prodidit. Etenim de natura diuina differens, oratione plane adulterina vsus est: quippe in ea dignitatum gradus constituere, & œconomie Christi mysterium imperfectum affirmare, & animā rationis participē, cui corporis moderatio commissa est, salute, quæ per Christum nobis parta est, priuatam dicere non dubitauit. Nam hanc animam, vti eius ferebat opinio, dei verbum nō sumpsit, neq; ei vel medicari, vel vllum honorem tribuere dignatum est: sed corpus terrenum à potestatibus, quæ sensum oculorum effugiunt, veneratione affici, animam autē, quæ est ad imaginem dei creata, infrā manere, labe peccati

oo aspersam

THEODOR. HISTOR.

ipsam asseruit, Multas ite alias pestiferas opiniones, ppter mentē errore & ignoratione cæcatam docuit. Nam interdū carnem Christi à sancta virgine sumptam esse, nonnunq̄ eā simul cum deo verbo è cælo descendisse, aliquando ipsum verbū dei carnē factū esse illud quidē, sed à nobis nihil accepisse confessus est. Alias quoq̄; fabulas & nugas diuinis adiunxit promissionibus, quas in præsentia persensere superuacaneum arbitror. Iste dum eiusmodi opiniones docebat, non suos solum illarum contagione contaminauit, verum etiā earundem labem in nonnullos è nostris trās fudit. Qui tamē postea cū suā ipsorum tenuitatem perspicerent, oculosq̄; ad ecclesiæ splendorē conuerterēt, omnes, paucis quibusdā exceptis, ad ecclesiæ quidē cōmunionē se receperunt, sed morbū, quo ante erant infecti, nō depulerunt à se, sed eundē in animos nōnullorū, qui dudum fide robusti ac valentes erant, infuderunt. Ex hac radice lethalis illa perniciēs enascebatur, quæ asseuerauit vnā carnis & diuinitatis Christi naturam esse, quæq̄; diuinitatem vnigeniti dei filiū passam esse docuit: & alia quoq̄; nonnulla, quæ cū in populo, tum in sacerdotibus magnā discordiā concitauit. Sed ista quidem postea acciderunt. Id temporis autem aduentante Antiochiam Sapore duce, cum legem Gratiani ostendisset, Paulinus se à partibus Damasi stare cōstanter affirmat. Idē quoq̄; affirmat, morbo erroris sui occultato, Apollinarius. At diuinus ille Meletius, se & quietē gessit, & ab eorū contentione continuit. Flauianus verò, vir sapiētissimus, qui adhuc fuit ex numero presbyterorū, ad Paulinū, duce audiēte, sic verba facit: Si Damasi cōmunionē, o amice, amplecteris, nobis tuæ & illius doctrinæ cōsensum cognationemque manifestò cōmonstra. Nam ille vnā trinitatis essentia confitetur, tresque personas palam prædicat: at tu cōtra, personarum trinitatē penitus tollis. Quare ostende doctrinæ cōsensum, & ecclesias capesse, vti lex iubet. Qui cū illi os hac refutatione obturasset, ita Apollinarem alloquitur: Demiror o amice, te non solum tam impudenter velle veritati repugnare, cū certò scias, Damasum, virū sanè admirabile, affirmare, perfectam nostram naturā à Deo Verbo sumptā esse, verum etiam contrariam opinionē docere. Nā mentē nostram salute priuas tu quidem. Quod si nos hæc tibi

tibi obiectando, falsa dicimus, iam ergo tute nouam doctrinam à te primum in lucem editam denega: Damasi doctrinam amplectere, & sacrosanctas ecclesias capeffe. Cum autem sapientissimus Flavianus certis verisq; rationibus eorum compressisset audaciã, Meletius, vir omnium mansuetissimus, comiter admodum & benignè Paulinũ compellat his verbis: Quoniã & mihi istarũ ouium pcuratione cõmisit dominus, & tu aliarum curam suscepisti, ipsaq; oues inter ipsas veræ pietatis communionem consentiunt, greges, o amice, cõcordiæ vinculis coniungamus, & contentionem de primatu dirimamus. Et cum oues cõmuniter pascamus, cõmunem illis ritè moderandis curam adhibeamus. Quod si sedes contentionem gignit, ego hanc contentionem à nobis repellere conabor. Nam ponamus, quæso, in ea librum euangelii, & vtrinq; nos sedeamus. Quod si ipse prius è vita abiero, tu solus, amice, gregem moderaberis: sin autem tibi illud contigerit, ego rursus curam ouium pro virili geram, Verum tamen ista placidè & leniter à Meletio dicebatur, Paulinus tamen illis minimè acquieuit. Itaque dux Sapphires, eorum, quæ vtrinque dicta erant, iudex constitutus, Magno Meletio ecclesias tradidit: Paulinus autem ouium, quas ab initio à reliquis segregauerat, antistes permansit.

De Eusebio episcopo Samosatensi.

CAP. IIII;

A Pollinaris verò ab ecclesiarum gubernatione repulsus, deinceps doctrinam quam ipse recès excogitarat, palam prædicare, & se principem sectæ profiteri cepit. Est quidè ex multo maxima parte Laodiceæ cõmoratus. Antiochiæ autè iam pridè Vitali manus imposuerat, viro ob singulare & eximium viuendi genus magnopere nobilitato, & doctrina quidem instituto apostolica, postea tamen erroris labe inquinato. Diuinus verò Meletius, Diodorum illum, cuius ante mentionem feci, qui nauem ecclesiæ in grauissima tempestate incolumem seruauerat, Tarsi pastorem designauit, Cæsicumq; gentè ei cõcredidit. Episcopũ autem Apameæ, Ioannem creauit, qui illustri genere ortus quidem fuit, sed suis ipsius rectè factis, multò